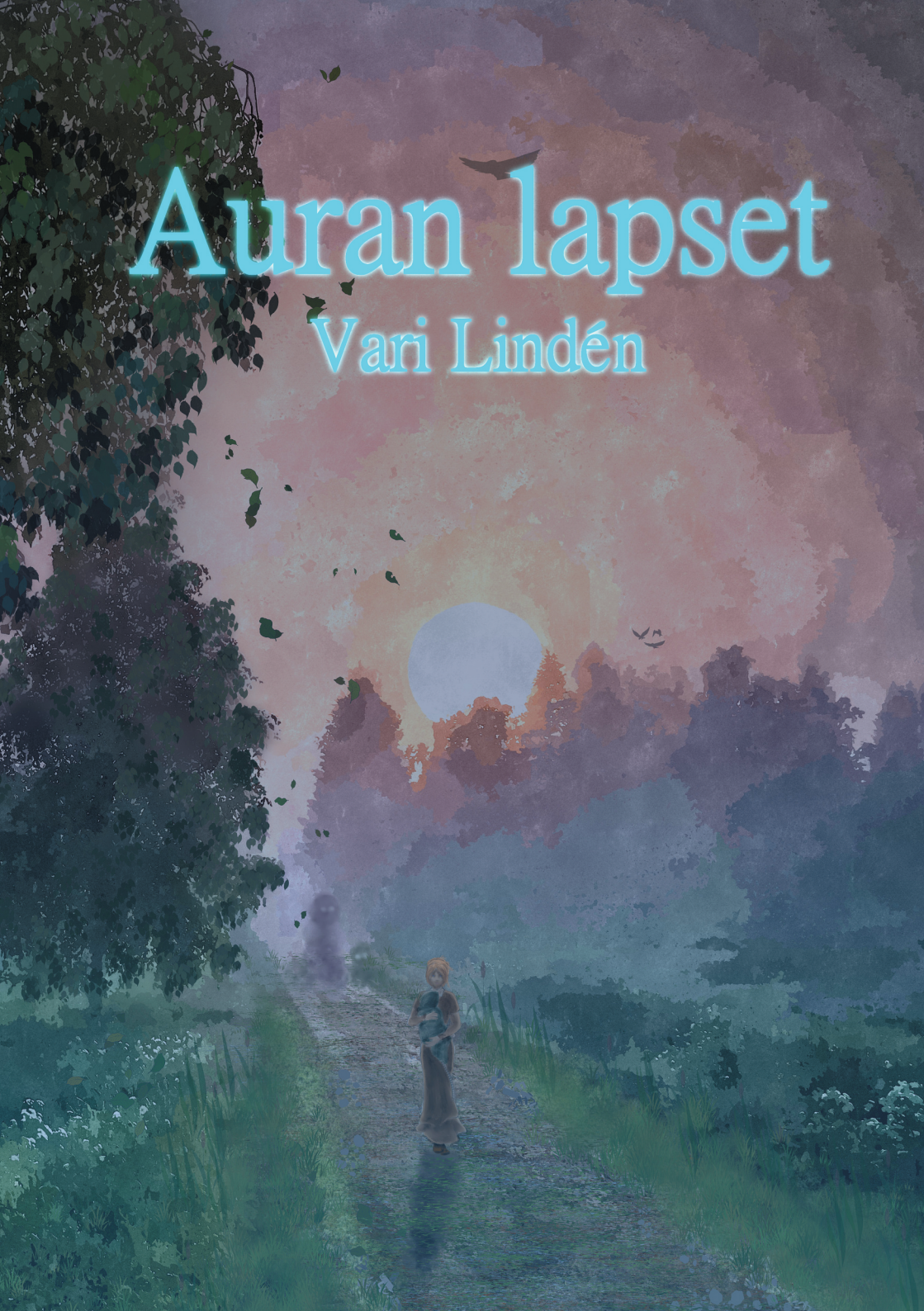

Auran lapset

Vari Lindén

Auran lapset

Osa 1

Vari Lindén

© Vari Lindén 2022

Kannen alkuperäinen valokuva © Asko Kuittinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

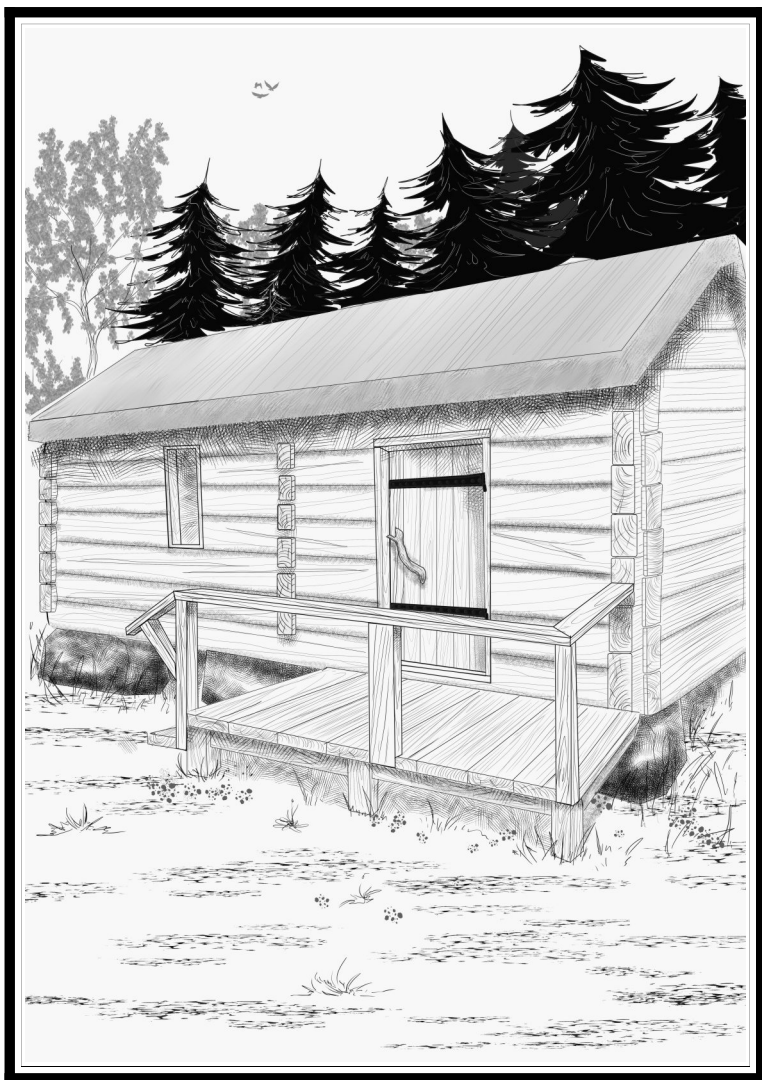
ISBN: 978-952-80-6033-8

Sisällysluettelo

Luku 1.....	9
Luku 2.....	61
Luku 3.....	80
Luku 4.....	121
Luku 5.....	137
Luku 6.....	160
Luku 7.....	178
Luku 8.....	197
Luku 9.....	277
Luku 10.....	296
Luku 11.....	315
Epilogi	344
Kartat ja pohjapiirrokset.....	346

Osa yksi

Dihal

Luku 1

Tuuli vinkui metsän puiden suojaan rakennetun talon nurkissa. Se tarrasi kaikkeen irtotavaraan ja sai aikaan ujeltavan äänen savupiipun hormissa. Vaikka se repi ja riuhtoi, jokainen ikkunanluukku oli kiinnitetty kunnolla joko kiinni tai auki päästämään kevään valoa sisään. Silti läheisen järven yllä puhaltavien tuulten ei olisi luullut yltävän puuston läpi, kun nyt lehdettömänä seisovat haavat ja koivut eivät suojanneet koleudelta ja kylmyydeltä.

Talo oli vain yksikerroksinen maatalo, mutta edellisen ja sitä edeltäneen sukupolven suurperheen tarpeisiin rakennettuna se oli suuri ja tilava. Alue oli liian köyhää kartanolle, mutta talon maihin oli aikanaan kuulunut torppareita. Torpat olivat jo lahonneet hylättyinä ja vain metsätilan poikkeuksellisen suuri päärakennus oli jäljellä. Jäkälän valtaama kivijalka oli paljon rakennuksen muita osia vanhempi ja tupaan oli saatu lattia vasta viime vuosikymmenellä. Monista lähikylän pienistä taloistakaan ei vielä löytynyt puista lattiaa!

Vaikka uusituissa puuosissa ja jälkikäteen lisätyissä kamareissa näkyi viime vuosien noussut varakkuus, varsinainen tupa kertoi vielä menneiden sukupolvien köyhyydestä. Savupirtiksi rakennettu tupa oli talon suurin huone ja aikanaan siinä oli asunut suurperhe. Muurin kylkeen pinttyneet jäljet muistuttivat lasten kavunneen iltaisin uunin pankolle

nukkumaan ja kamarin virkaa oli hoitanut pieni alkovivuode aivan muurin vieressä.

Vuotaisten tai sian rakoista pingotettujen räppänöiden tilalle oli nikkaroitu tiiviit luukku-ikkunat ja uudenaikainen savupiippu oli kerännyt ihmisiä kylästä saakka ihmettelemään sitä. Talon uusi osa käsitti lähinnä pareittain tarpeeseen lisättyjä pieniä kamareita ja moni sukupolvi oli saanut osansa kateellisten kyläläisten puheista. Harvalla oli varaa laajentaa talojaan kuten metsätilan isäntä oli tehnyt.

Aika kului vuosi toisensa jälkeen. Vauraus ja köyhyys vuorottelivat, mutta metsätila eli sen mukaan. Esineitä ostettiin ja myytiin, uusi sukupolvi oppi veistämään huonekaluja, eikä puusta ollut puutetta. Hirsitaapeli talon takana vuoroin kohosi, vuoroin kului loppuun. Suurikaan kylä ei tehnyt merkittävää lovea ikivanhan metsän puustoon, joten vauraus tulisi jatkumaan, jos vain riittäisi käsipareja kaatamaan puita...

Uusia huoneita oli monta, mutta talon nuori emäntä piti kaikesta huolta mukanaan taloon tulleen sisarensa kanssa. Lautalattiat oli helppo pitää puhtaana ja kevään siitepölyä lukuunottamatta sisätilat pysyivät varsin siistinä vähällä vaivalla.

Valtaosaa huoneista ei kuitenkaan enää käytetty. Heleä rauhallinen laulu kaikui seinähirsien pehmentämänä hiljaisissa, autioituneissa huoneissa, ruton vietyä perheenjäsenistä lähes jokaisen jo joitain vuosia sitten. Näiden huoneiden ikkunat avattiin vain kahdesti vuodessa, kevätsiivouksen ja keskitälven suursiivouksen yhteydessä. Yksinkertaiset vuoteet olivat tyhjinä. Tiiviiksi kudotut patjapussit ja yksinkertaiset yöpaidat ummehtuivat arkkuihin pakattuina vuodevaatteiden kera, hiiriltä suojassa. Lattian kevyt pölykerros lakaistiin pois säännöllisesti,

mutta se muodostui aina uudestaan vailla tavallisen elämän merkkejä.

Talon nuori emäntä seisoj tuvassa järvelle avartuvan avoimen ikkunan ääressä ja lauloi tuudittaessaan uneen pientä nyyttiä käsivarsillaan.

”Uni kysyi uunin päältä,
unen poika porstuasta:
onko lasta kätkeyessä,
pienstä peitteiden sisässä.”

Lämpimään pehmeään vilttiin kääritty lapsi tuhahti vielä väsyneesti ja haukotteli kääntäen päätänsä rintaa vasten. Tuuli ei osunut ikkunaan suoraan, joten vain leutoja raikkaita tuulahduksia ylsi heihin, eikä lapsi palellut. Nainen ei kääriinyt häntä tiukalle, kuten oli ohjeistettu. Vain hellästi lapsen ympärille kääritty vihreä viltti kehysti herkkää punertavaa ihoa ja hentoja vaaleita hiuksia. Nuori äiti oli halunnut antaa parastaan lapselle ja vihreäksi värjätty viltti oli mitä pehmeintä koirankarvaa, ohueksi kehrättynä ja kauniisti kudottuna, kuten hän lapsuudestaan muisti.

Kylän rouvat olivat huomauttaneet raskauden lopulla kapaloinnin tärkeydestä. Löysä kapalo sallisi jalkojen kasvaa vinoon. Hänen lapsuudenkodissaankaan ei oltu kapaloitu tiukasti ja lasten jalat olivat silti suorat ja kauniit, joten sen väitteen oli pakko olla tämän alueen luulopuheita. Vain reilun puoli vuotta vanha pullea tyttölapsi nukahti lauluun ja nainen laski hänet hiljaa hymyillen ja yhä hyräillen pieneen kehtoon tuolinsa lähellä.

”Tuoppa unta tuokkosessa,
kanna vaski vakkasessa.
Sillä silmät sivelehe,
näkymiset näppäele.”

Hiljaisen pehmeät askeleet kertoivat naiselle hänen sisarensa saapuneen paikalle ja taivaan siniset silmät loistivat onnesta hänen kääntyessään pikkusisarensa puoleen.

”Hyvä ajoitus, Lina! Hän nukahti juuri.” Nainen puhui vaimealla rauhallisella äänellä.

”Tuntuu yhä kummalta että olen täti.” Lina vastasi hiljaa naurahtaen.

Lina oli itse vasta 16. Hänellä oli siskonsa tavoin kauniit siniset silmät ja kullanvaaleat hiukset, jotka auringonvalo sai loistamaan kauniisti. Jos lähistöllä asuisi kävelymatkan päässä naimattomia miehenalkuja, Linalle riittäisi varmasti kysyntää lähivuosina. Hän seuraisi siskonsa jäljessä kasvaen kaunottareksi.

”Odotahan vain kun sinusta tulee äiti! En voi kuvailla mitenkään miltä tämä tuntuu. Paitsi että olen onnellisempi kuin koskaan.” Nuori emäntä vakuutti.

Hän oli sisartaan joitain vuosia vanhempi. Pohjoisen Togeiran keskiosiin muuttaneet sisarukset olivat lähteneet kotiseuduiltaan kaukaa pohjoisesta jo ollessaan keskenkasvuisia lapsia. Isosisko Dihal oli pitänyt huolta Linasta ja erikoisen näköiset siskokset olivat saaneet ahkerina kodin tästä talosta. Suuri metsätila tarvitsi kipeästi lisää työväkeä ja sisaruspari oli otettu vastaan aidolla ilolla. Jo toisen vuoden alussa Dihal oli rakastunut

yhteen talon keskimmäisistä pojista ja tunteen paljastuttua molemminpuoleiseksi hänen oli sallittu avioitua Karlin kanssa.

Taloon oli silloin lisätty viimeiset kaksi huonetta, pidentämällä sen päätyä. Jo aiemmin neljään kamariin johtava lyhyt käytävä sai kaksi ovea lisää ja nuoripari sai muuttaa omaan kamariinsa pian häiden jälkeen. Ilman kapiota orpona taloon tullut Dihal ompeli iltaisin päreen valossa kuumeisesti saadakseen heille uusia vuodevaatteita, Linan auttaessa. Suurella perheellä oli vain vähän mistä antaa, mutta he saivat kyllä valmistettua tarvitsemansa.

Hurskaan perheen pariin asettuneet sisarukset eivät toki kotiutuneet ilman ongelmia. Lempeä anoppi patisti kerran jos toisenkin tyttöjä iltarukouksiin ja moitti ankarasti löydettyään Dihalin anomassa suojelusta oravia muistuttavilta olennoilta, joilta metsässä eli. Pakanuutta hän ei talossaan hyväksyisi ja tytöt saisivat kasvaa sivistyneiksi ja hurskaiksi!

Sitten rutto oli saapunut. Karl oli sisaruksistaan ainoa henkiinjäänyt ja suru oli lopulta vienyt hänen vanhempansa. Ainoan naapurinsa kanssa Dihalin äkisti kutistunut perhe oli haudannut 10 vainajaa talon taustaa hallitsevan metsän hautausmaalle tunnin matkan päähän talosta. Valtaosa kauniisti ja huolella ommelluista vuodevaatteista oli pakattu pysyvästi pois silmistä. Metsän vainajiin kuului myös naapurin pienen torpan iäkäs vaimo. Lapseton vanha mies eli nyt yksin ja pääasiassa kalalla, jota vaihtoi mieluusti leipään silloin tällöin.

Lina vilkaisi kehtoon ja teki kumman eleen kädellään. Dihal tunsu heti syyllisyyden nostavan päätään, vaikkei anoppi ollut enää moittimassa pakanuuksiksi nimittämiään tapoja. Sisar muodosti toisen käden sormillaan ympyrän ja vilkaisi vauvaan sen läpi. Isosisko tunsu kylmät väreet selässään vanhasta pelosta.

”Hän on tullut enemmän sinuun, kuin Karliin. Mitä luulet tapahtuvan?” Lina kysyi huolissaan tarkkaillen lasta.

”En luota merkkeihin vielä, mutta toivon sinun olevan väärässä.” Dihal vastasi nostaen kätensä puuskaan huolissaan.

Huokaisten hän palautti mieleensä ettei heidän sukunsa ollut aivan ongelmaton. Dihal muisti kyllä miksi he olivat lähteneet pohjoisesta. Se ei johtunut pelkästään nuotioilla kerrottujen kauhutarinoiden vampyyreistä, heille liiankin todellisista denkiöistä.

Toisin kuin taruissa, Chimarian lumisen maan kansa, denkiat, oli todellinen ja kauhea. Siskosten lapsuudenystäviä oli viety rajan yli pakolla ja he palasivat muuttuneina takaisin noutamaan omaisiaan. Jopa kuolleita vietiin haudoista ja he ilmestyivät ryöstämään läheisiään öisin. Mutta se ei ollut perimmäinen syy heidän lähtöönsä.

Linan pelkäämät merkit olivat muille näkymättömiä. Vain he kaksi osasivat täällä käyttää voimaa nähdä salattuja asioita. Kuten jo aavistettavan sinertävän hohteen vauvan iholla, kun sormin muodostetun kehän läpi katsoi todellisuuden verhon läpi rajan salatulle puolelle. Dihal ja Linan iholla sinertävän hohteen näki kehän läpi selvästi, mutta he eivät uskaltaneet katsoa. He saattaisivat nähdä muutakin toistensa takana ja seurassa. Dihal värähti ja Lina laski kätensä.

”Oletko seurannut tilannetta?” Dihal kuiskasi ja pyyhkäisi kämmeniään harmaaseen kuluneeseen esiliinaansa, joka suojasi arkista pitkä mekkoa.

”En ole juuri uskaltanut. Sinä?” Lina vastasi ja sisar pudisti päätään vakavana.

”Oletko vielä kertonut Karlille?” Lina kysyi epäroiden.

Karl oli vakaa mies, mutta sisaruksilla oli aina ollut

epäilyksensä tämän suhtautumisesta epätavallisiin asioihin. Edes äitinsä uskonnon jumalaan mies ei tuntunut uskovan, vaan rukoili lähinnä äitinsä mieliksi tämän vielä eläessä. Nuoren isännän maailmaan ei mahtunut mitään arjen ulkopuolista.

”Pelkään hänen lähettävän sinut pois. Tai häätävän meidät kaikki.” Dihal vastasi pohdittuaan hetken mitä sanoisi.

Hän puri huultaan nähdessään mielessään kuinka esittäisi täysin uskomattomalta kuulostavan asiansa miehelleen. Ilman todisteita hän ei itsekään uskoisi, jos kuulisi siitä vieraalta elettyään täällä turvassa koko elämänsä.

”Jos edes uskoo mitä kerromme... Ei hän voisi häätää sinua! Ja minun olisikin järkevää lähteä. Olen kyllä ahkera, saan taatusti järjestettyä itselleni kodin!” Lina vakuutti naurahteen näennäisen rennosti.

Dihal näki sisarensa rohkean ulkokuoren taakse ja yritti hymyillä rohkaisevasti, piilottaen huokaisunsa. Hän vältti jatkamasta puheenaiheesta ja keskittyi oikaisemaan vauvansa peitettä, jota hiljaa nukkuva pienokainen ei ollut liikuttanut sitten viime oikaisun.

”Olisipa hienoa saada tienata omaa rahaa!” Lina jatkoi sitkeästi. ”Voisin saada paikan piikana ja siirtyä paikka kerrallaan yhä kauemmas etelään.”

”Luulen ettei piian palkalla kuljeta pitkälle,” Dihal muistutti, ”eikä raha ole ainoa huoli, kuten muistat.”

Molemmat tiesivät miten turvaton yksin vaeltava, lähes aikuinen nainen olisi. Rutto oli riehunut muuallakin, kaksi vaeltajaa oli jäänyt kertomaan Karlille uutisia muualta ja monen talon väestä oli lähtenyt ruttoa pakoon niin nuoria kuin vanhojakin. Kiertolaisia oli enemmän kuin ennen, osa enemmän tai vähemmän rehellisiä pulaan joutuneita ihmisiä, osasta ei

voisi sanoa niin kauniisti.

Kaihdetut ja epärehelliset kulkijat olivat alkaneet kerääntyä pieniksi rosvojukoiksi, jotka hyökkäsivät mielellään matkalaisten kimppuun. Rutto ei jaotellut rikkaita tai köyhiä, rosvoihin kuului niin entisiä yläluokan hylkiöitä kuin alaluokan kodittomia.

Lina ei ollut enää tasavartinen lapsi, eikä voisi piilotella matkallaan ikuisesti ja törmäisi taatusti rosvoihin ennen lähimpiä asuttuja alueita. Sisartaan lyhyempi Lina vaikutti jo nyt saavan enemmän muotoja, eikä sirokasvoisena voisi tekeytyä edes lihavaksi vanhukseksi. Dihal ei halunnut jäädä tietämättömäksi sisaren kohtalosta, eikä siksi halunnut antaa siskonsa matkustaa yksin. Joku luotettava kulkija voisi parista kolikosta saattaa hänet ainakin lähimpään kylään saakka. Heidän pitäisi vain odottaa vielä vähän aikaa.

Sisarusten pohtiessa, talon isäntä Karl tuli tukkimetsästä kotiin väsyneenä ja nälissään. Puiden kaato oli raskasta työtä, eikä niiden karsiminen saati katkaisu ollut sen helpompaa. Vaikka metsä oli heidän vaurautensa, se vaati suuren työpanoksen suodakseen sitä käytettäväksi. Hiki norui miehen kasvoilla ja niskassa, jättäen pölyiseen ihoon vaaleat juovat. Kämmissä oli paksut känsät päivittäisestä kirveen käytöstä.

Ruokaa valmistanut Lina kiiruhti keittiöön noutamaan höyryävän padan katettuun pöytään. Yrteillä maustetun jänispadan tuoksu levisi heti tupaan keitettyjen perunoiden höyrytessä viereisessä padassa. Maakellarin perunavarasto oli vähissä, mutta pieni pelto oli jo käännetty lähelle puoliväliä ja perunoiden kylvöaika lähestyi. Siemenperunat oli valittu ja sijoitettu erilleen ruokaperunoista. Ruis riittäisi vielä ja syksyn kylvös oli selvinnyt talven yli. Kaurasta oli laskettu tarvittava määrä siementä ja he saisivat leivottua kuukauden leivät

Kaksi tai harvempi rauhassa saa käydä Elämän auringon
alla.

Kolmas jo verhon saa roottumaan harsontakaista
houkuttamalla.

Verhon takaa, verhon takaa, joku itkee joku nauraa.
Älä anna pelolle valtaa.

Perheensä surmasta poissa tolaltaan nuori leski Dihal
aloittaa taivaluksensa etsiäkseen lastaan. Matka vie
outoihin uniin ja tapahtumiin menneisyyden kauhujen
alkaessa uudestaan niin monen vuoden jälkeen. Dihalin
oma verenperintö saattaa olla avain arvoitukseen,
mutta tietoa tai aikaa etsintään ei ole.

Vanha karmiva kehtolaulu on hänen ainoa vihjeensä,
kun kilpajuoksu kadonneen lapsen hengestä on
käynnistynyt.

